

LA MAINADA

Lola A.

— No tingui por, 'senyora!... No la mossegarà. Deu haver-se enamorat del paraigua, perquè no en té.

ELS TAN ANOMENATS CAMELS I BOMBONS

MARCA "SOL"

REGISTRADA

es venen a les principals confiteries
i colmados de Barcelona, Madrid
i «provincies»

J. BERNABÉ

BARCELONA

Proveïdor de la Reial Casa

SALA MOZART

ESPECTACLES CUYAS

CANUDA. 31

Tots els dijous i diumenges tarda, a les 4 1/2

GRANS FUNCIONS

CINE instructiu i còmic

TITELLES

Espectacle predilecte de la mainada

Preus econòmics

Puré Permanyer

INDICADÍSSIM
per les criatures

Es ven a tot arreu i en el dipòsit

PASSEIG COLOMB, 2

Telèfon 2826 A.

PRIMERES COMUNIONS

Grandiós assortiment en
devocionaris, recordatoris
i objectes per a regal

LLIBRERIA SUBIRANA
Portaferriassa, 14

CASA ARBIOL

Sastreria, Camiseria i similars

Hospital, 91 - Sucursal: Clot, 43 - BARCELONA

El dia de la Primera Comunió, els pares
senten una satisfacció incomparable veient
el seu fill, del qual n'admira tothom el bell trajo
comprat a la **CASA ARBIOL**.

!! Mainadistes !!

LA REFORMADORA

del carrer de Trafalgar, 9, 1.^a

(Tocant Plaça Urquinaona)

gira trajos i abrics al revés i apro-
fita per als nens la roba dels grans

Els encàrrecs s'enllesteixen en 24 hores

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

Redacció: Vick, 16

Administració: Via La-
yetana, 42, entressol
Telèf. 342 S. P.

Preus de subscripció anyal: | Catalunya, 7'50 ptes.
Estranger, 13 »

Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fulletí: 15 ets. ~ Amb fulletí: 25 ets.

Surt cada divendres

SETMANARI IL·LUSTRAT DELS INFANTS DE CATALUNYA

EL CAVALLER DE SANT JORDI ALS INFANTS DE CATALUNYA

EL NOSTRE PATRÓ

DILLUNS vinent—tots ho sabeu—és la festa del nostre gloriós Patró Sant Jordi. Ve't aquí la única cosa que en aquests moments cal que atregui la nostra atenció. La festa del nostre Patró! Cal que tots sapiguem celebrar la festa del nostre Patró. I això, que sembla tan senzill, és la cosa difícil: *saber celebrar* la festa del nostre Patró.

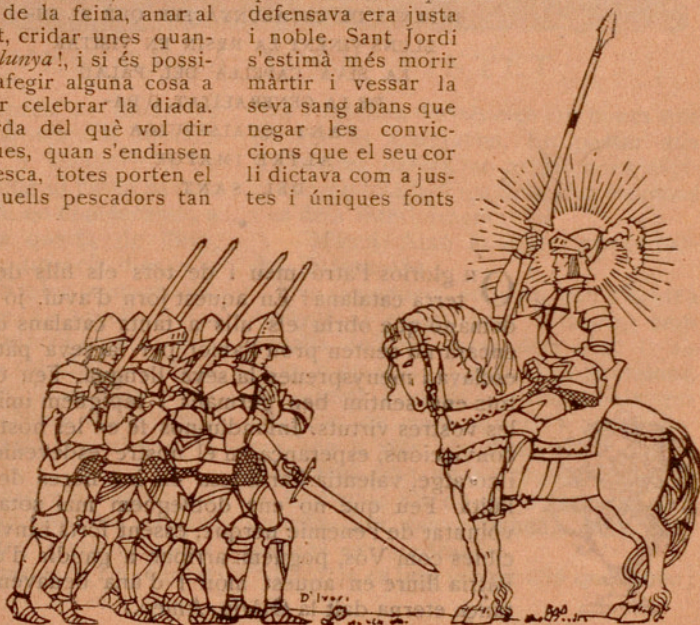
La major part de la gent i dels nois només es recorden de les primeres paraules que hem subratllat; solament *celebren la festa*. I per a ells, celebrar la festa vol dir: fer vacances de l'escola, del despatx, de la botiga o de la feina, anar al Palau de la Generalitat, cridar unes quantes vegades *visca Catalunya!*, i si és possible, a l'hora de dinar, afegir alguna cosa a les postres per a millor celebrar la diada.

Però ningú es recorda del què vol dir *tenir patró*. Les barques, quan s'endinsen mar enllà, cap a la pesca, totes porten el seu patró; és un d'aquells pescadors tan vells al qual tots els altres obeeixen, i quan ell diu «isseu», issen, i quan diu: «amarreu», amarren, i tots segueixen les seves ordres i imiten el seu fer perquè saben que així és quan les coses els surten bé. Les fàbriques i els oficis també tenen un patró, que és el qui dirigeix la feina i ensenya la manera de fer les coses, i tots prenen exemple d'ell. Les noies, quan

fan puntes al coixí, també segueixen un patró i van posant les agulles en els forats que hi ha, i seguint el patró, imitant el dibuix del patró és com els surten aquelles puntes tan fines i delicades com l'escuma de la mar.

Veu's aquí, doncs, el què vol dir *tenir patró*. Vol dir tenir un model i pendre'l per exemple, imitar-lo i seguir els seus passos. Si Sant Jordi és el patró dels catalans, cal que els catalans sàpiguem pendre'l per model i sàpiguem seguir el seu exemple.

Sant Jordi fou un altíssim cavaller a qui no espantava l'enemic, per fort que fós, quan la causa que defensava era justa i noble. Sant Jordi s'estimà més morir màrtir i vessar la seva sang abans que negar les conviccions que el seu cor li dictava com a justes i úniques fonts

de veritat; preferí la mort abans que entregar-se a l'enemic. I ve't aquí d'on neix la seva força: de la fe en les seves conviccions, en la seva religió santa, en la rectitud dels seus actes. Ens conta la llegenda que, quan va saber que una donzella estava a punt de morir, injustament en les urpes d'un drac esfereïdor, es llençà coratjosament a la defensa de l'oprimida donzella i, occint el drac valerosament, va deslliurar-la. Ens conten les cròniques catalanes que, quan els reis de Catalunya eren en lluita, invocaven el seu Sant nom i se'ls apareixia radiant i ardit; i els catalans, llavors, prenent exemple del seu coratge i de la seva valentia, prenent-lo per patró, es llençaven a la lluita i conquerien la victòria. Per això fou nomenat *patró dels catalans*.

Si ell és el nostre patró, ¡oh infants de Catalunya!, cal que per a celebrar la seva festa sapiguem pendre'l per patró. Penseu que Catalunya, la nostra estimada Catalunya, és una donzella oprimida per un drac monstruosíssim, que com una aranya fantàstica la té lligada per tots costats, disposada sempre a clavar-li el seu fiblot verinós. Cal que tots sapigueu pendre exemple del nostre gloriós Patró; cal que tots féu ben fermes la vostra fe i les vostres conviccions dintre del vostre cor, com ho eren en el de Sant Jordi les seves, perquè amb aquesta cuirassa invulnerable us pogueu llençar tots junts a la lluita per a occir el drac infernal i pogueu conquerir la victòria per la nostra estimada Pàtria catalana.

EL CAVALLER DE SANT JORDI

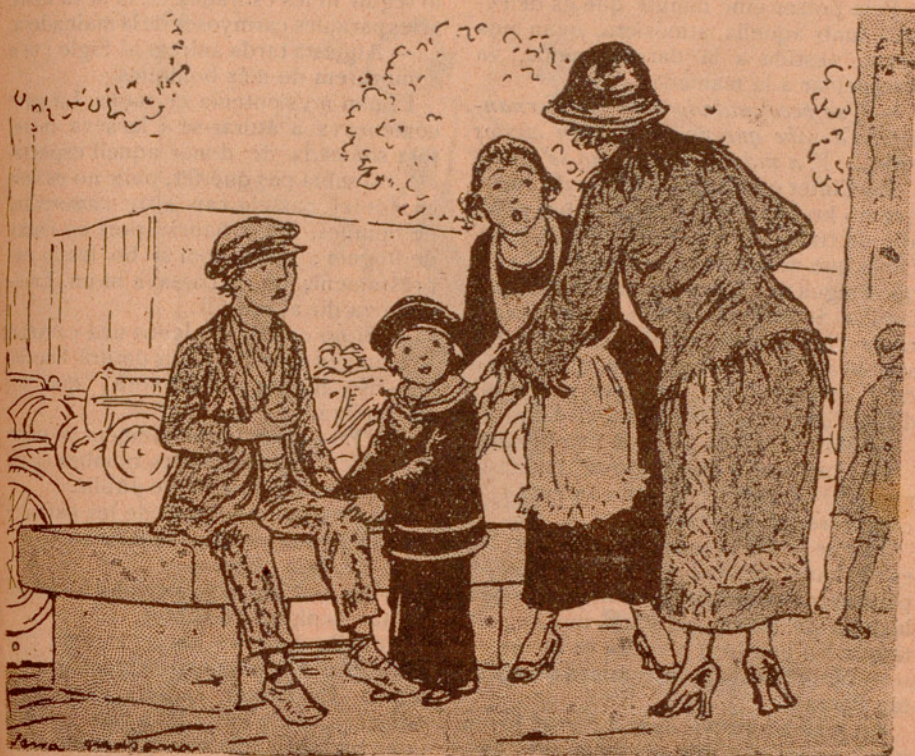
ORACIÓ AL GLORIÓS SANT JORDI

QUE EL CAVALLER DE SANT JORDI TRAMET ALS
INFANTS DE CATALUNYA PER QUÈ EL DI-
LLUNS VINENT LA RESIN EN VISITAR
LA SEVA CAPELLA DEL PALAU
DE LA GENERALITAT, O DA-
VANT QUALSEVULGA
ALTRE IMATGE
DEL SANT

Oh gloriós Patró meu i de tots els fills de la terra catalana! En aquest jorn d'avui, jo us demano que obriu els ulls a tants catalans que encara no senten prou l'amor per la seva pàtria esclava i menyspreuen la seva llengua. Feu que tots ens sentim ben germans i sapiguem imitar les vostres virtuts. Infondiu-nos fe en les nostres conviccions, esperança en el nostre esdevenidor i coratge, valentia i ardidesa en les hores de la lluita. Feu que no ens dobleguem mai sota la voluntat de l'enemic perquè, essent forts i invencibles com Vós, poguem arribar a gaudir d'una Pàtria lliure en aquest món i d'una benaventurança eterna dalt la Glòria. Amen.

DE LES COSES QUE PASSEN

LA VENJANÇA D'EN CINTET

En Cintet, després de dinar, es posava una taronja a la butxaca i se n'anava a assaborir-la en aquell banc que hi havia davant de l'obra. Encara que no comencessin a treballar fins a dos quarts de dues, l'aprenent de paleta tots els dies, a la una, ja xuclava amb pler pantagruèlic un grill darrera l'altre. En aquella hora, el Passeig de Gràcia estava en tot el seu apogeu i al noi, amb tot i haver nascut en una humil barraca, li agradava contemplar aquell luxe sense que la més petita ombra d'enveja enterbolís el seu cor.

Els automòbils passaven, espargint la fortor de benzina; però les dames, enjoiades i *empellades*, oferien com a compensació a les narius d'En Cintet

una atmòsfera d'essències tan bones que gairebé el marejaven. En passar una d'aquestes dames tan perfumades, aspirava amb tota la força dels seus pulmons i es deia interiorment:

— Manoi! Això és millor que el cafè del *Tupinamba*.

Una mainadera amb un nen s'havien assegut al costat seu. L'infant, amb aquella inconsciència dels cinc o sis anys, li gratava el guix dels pantalons. En Cintet somreia, satisfet, puix era criaturer de mena, i, demés, aquell menut anava més ple d'essències que el seu germà gran en sortir el dissabte de la barberia. Ell no hi comptava amb aquella olor tan pròxima. Allò eren postres extraordinàries.

Però, ja és ben veritat allò que diuen:

que la felicitat dura poc a casa dels pobres.

Feia potser cinc minuts que es delectava amb aquella atmòsfera, quan una dama, vestida a la darrera moda, va interpel·lar a la mainada:

— *Qué poco cuidado tiene con Fernando! Ya sabe que no me gustan ciertos roces... Y, a más, esta gente no se lava...*

En Cintet quedà tot avergonyit, i això que no ho havia pas entès ben bé; però, allò de tractar-lo de brut, l'havia ofès. Dir-li que no es rentava, justament a ell, que l'aigua se l'estimava com si fós de la família! Sense respondre, va anar a l'acera de l'obra. Fins allà li semblava que arribava l'olor d'aquell nen, qui, no podent entretenir-se amb els pantalons d'En Cintet, va començar a cridar:

— Mare! Mare! Jo vull una bomba!

— I per això t'has de posar d'aquesta manera? Perquè estiguis content, te'n compraré mitja dotzena.

El que són les coses! Aquella senyora es va haver de contentar amb quatre, puix eren les úniques que li quedaven a la dona que les venia. El nen, una vegada tingué les bombes, poc cas va fer-ne.

— Mare! Jo vull un caramel d'aquells tan llargs!

La mainadera va anar a cercar-lo en una confiteria, i, després d'haver-lo desembolicat d'un extrem, l'oferí a aquell petit dèspota, el qual, xuclant xuclant, no es donà compte que obria la mà esquerra i les bombes li fugien fins a quedar el fil que les subjectava entortolligat entre les branques d'un arbre.

En voleu de crits i llàgrimes! La re-

bequeria era d'aquelles que fan època. El nen s'arrossegava per terra, no podent fer-lo seguir ni les estirades de la seva mare ni les paraules carinyoses de la mainadera.

— Aquesta tarda anirem al Sigle i te'n comprarem de més boniques.

El nen no s'entenia de raons. La gent començava a aturar-se i la seva mare, tota sufocada de donar aquell espectacle, no sabia pas què fer, puix no es veia en tot el passeig cap altre comerciant de bombes. Prou hauria pres un cotxe de lloguer; però, com si ho fessin expressament, no en passava ni un. Enutjada, va dir al seu fill:

— Si no calles, et planto una catxeta.

Una veu tota tímida li deturà l'acció.

— No li pegui, senyora, que tot s'arranjarà.

Era En Cintet. En un moment va pujar a l'arbre i baixà amb les bombes causa d'aquell conflicte d'ordre públic.

La senyora, penedida de les paraules d'abans, va obrir el portamonedes:

— Té, bon noi...

— Moltes gràcies; però ho he fet pel menut — digué En Cintet.

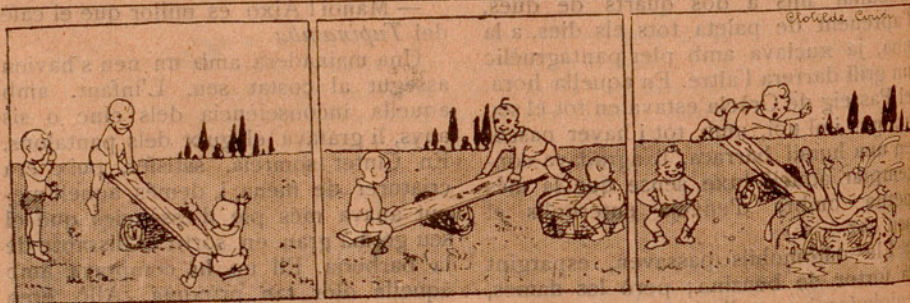
Aquella dona va rebre aquesta contesta com si li haguessin donat una bufetada. En Cintet, satisfet de la seva venjança, se n'entornava cap a l'obra, quan va sentir una veu que cridava:

— Maco! Maco!...

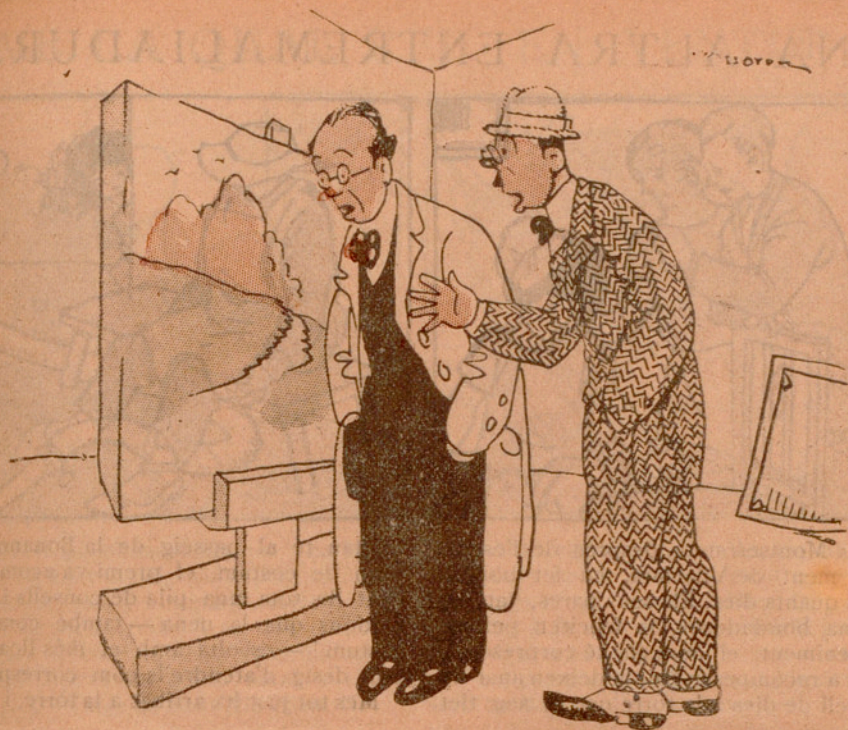
En Cintet va girar-se. Era el nen, aquell petit dèspota, qui encara no coneixia el rencor i que, no sabent com mostrar el seu agraïment, li deia:

— Maco... Maco... Vols mig *carmelo*?

JOAN BAGUENY

HISTORIETA MUDA

— Es un quadro magnífic! Només hi trobo en manca una xamaneia, unes vaques pasturant, un auto per la carretera i una caseta de peons caminers. ¡Està clar que un funicular també hi faria bonic!

EL MEU LLORO

El meu lloro no és pas com molts d'altres; el meu lloro no és d'aquells que canten la *Marcha Real*, d'aquells que enraonen en castellà, d'aquells que diuen: *Lorito real, dame la pata que te daré un real*.

El meu lloro és fill de Fernando Poo, però parla en català; crida a tota la família i els crida en català; demana el menjar i el demana en català; en una paraula, és un lloro catalanitzat per complet.

Per complet, potser no. El meu lloro té un defecte molt lleig; el meu lloro, quan acomiada a alguna persona, diu: «Adiós!»

Potser que no sigui per culpa d'ell... La bestiola diu el que sent dir. I hi ha tantes persones que diuen: *Adiós!*, i no són filles de Fernando Poo!

RAMON PLA I CORAL

A B R I L

*Per abril, gloriós passa Sant Jordi
i el seu corcer renilla fortament;
les roses s'han desclòs, els cors bateguen
i als llavis neix la flor d'un jurament.*

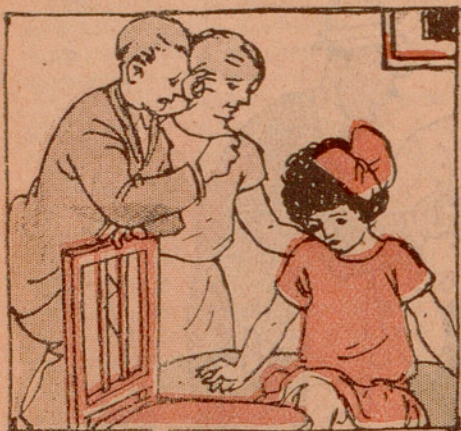
*Enduent-se'n amb ell la flama viva
que ve covant molts anys en nostre pit,
ens transmet el daler de lluita aspriva
que satisfaguí tot l'ardent neguit.*

*I els ulls fitant tothom en la cimera
que corona els seu casc d'argent brunyit,
la prenen per guiatge i per bandera...*

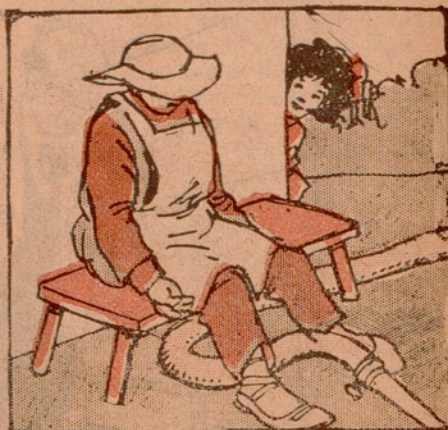
*Sant Jordi s'esvaeix del mar enllà;
i entre roses i cants, nostre esperit
glateix pel jorn en que el veurem tornà.*

RAFAEL TÀSIS I MARCA

UNA ALTRA ENTREMALIADURA

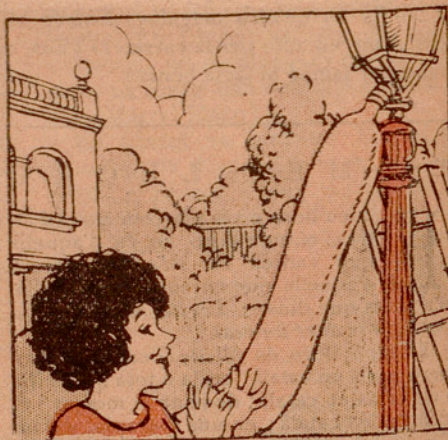
LA Montserrateta, després de l'escarment de Vilaclara, ha fet bondat uns quants dies. Els seus pares, tan de mena bondadosos, la feliciten pel seu enteniment, el qual els té corpresos, i, per a recompesar-l'hi, la deixen anar un parell de dies a la torre que el seu tiet

Gustau té al passeig de la Bonanova. Com de costum, el premi va acompanyat de tota una pila de consells i reflexions que la nena — també com de costum! — escolta amb el més lloable bon desig d'atendre'ls com correspon. Mes tot just ha arribat a la torre, i un

fet que apar insignificant, ja li crida l'atenció. En Ventura, el jardiner, fa una becaïna, en lloc de regar el jardí, com és el seu deure. I la Montserrateta, implacable amb els dormilegues, es proposa despertar-lo. De quina manera? Desenxufant la manguera de la boca

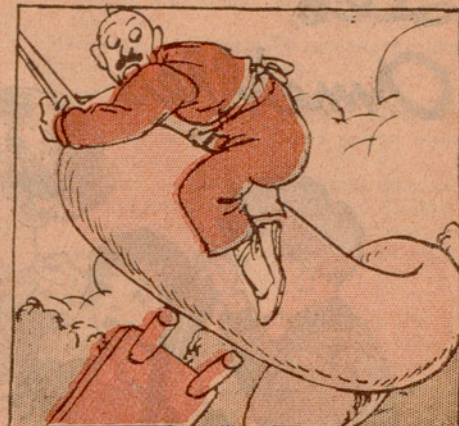

d'aigua i aplicant-la a un bec de gas, del qual, com suposareu, n'obre l'aixeta, ensemps que tanca la de la manguera. La manguera, sotmesa a aquest experiment, és natural que s'infla d'una manera alarmanant, i el pobre Ventura, aliè a la idea de la nostra amigueta, ronca com

AMB LA QUAL REB EN VENTURA

un beneitò, i somia: somia que s'ha mort i se n'ha anat al cel, on l'espera un chor de serafins per a entonar-li melodiosos cants de benviguda. I es desperta En Ventura i, efectivament, es troba camí del cel... però de quina manera conduït!... «—Valga'ns Sant Nin i Sant Non!

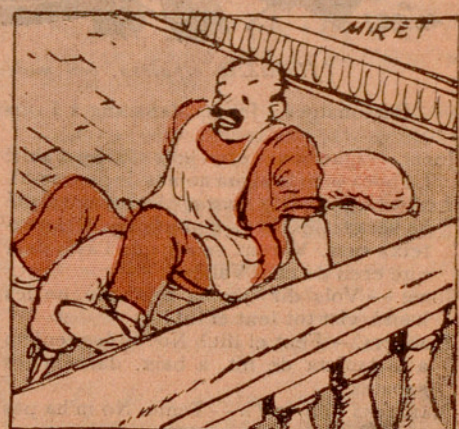

Això és un *zeppelin* que m'ha raptat!» — crida el pobre jardiner, mentre cerca la manera d'aguantar l'equilibri, la qual cosa se li fa cada cop més difícil, puix la manguera es torça i es retorça i s'estira i s'allarga, i serpenteja, inquieta, amb un seguit d'evolucions que foren

l'admiració dels veïns que el miraven. — Adéu! Adéu! — li crida la Montserrateta, a la qui comença de saber-li greu no haver estat ella la que pugés a cavall d'aquell «dirigible» que fa tantes evolucions...

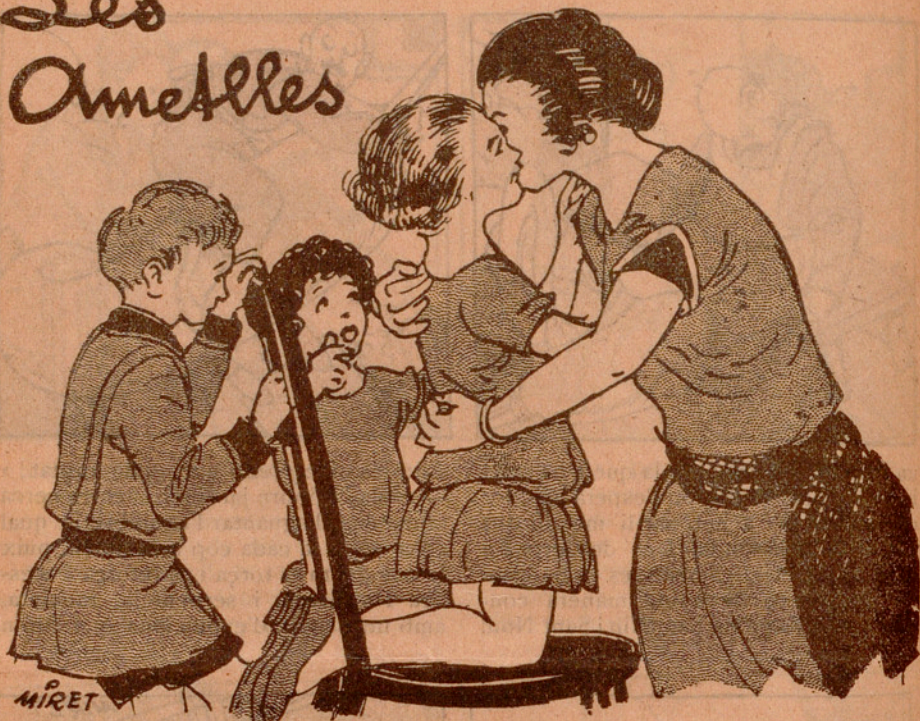
En Ventura, de cop, té una idea. Obre

l'aixeta de la manguera aèria i aquesta es desinfla i li permet aterrir suau-ment, dolçament, en el terrat...

Llàstima que els globes dirigibles fossin inventats!... Si no, a hores d'ara, la Montserrateta aniria camí de la immortalitat.

Les Ametlles

(Habitació espaiosa, ben moblada. Al fons, porta practicable)

Personatges: JORDI, MADALENA i LLUÏSETA, germans. SENYORA ROSA, llur mare

JORDI. — Que bones eren les ametlles d'ahir!

La boca se'm fa aigua només de pensar-hi.

LLUÏSETA. — Sí, sí! (Pausa.) Aquestes també ho seran: les hem comprades a la mateixa casa. Vàrem sentir que l'àvia deia que eren de cà'n Vallès.

JORDI. — Vols dir que la minyona no les haurà vist tot tent el llit?

LLUÏSETA. — Fent el llit? No! Si les teníem a la tauleta de nit, a baix, darrera les sabates.

MADALENA (entrant). — Teniu. No m'ha pas vist ningú.

JORDI (prenent-les). — Apa! Ja tinc aquest ferro i el martell a punt. No he trobat res més. (S'ajup i va per trencar una ametlla.)

LLUÏSETA. — No piquis! Ens sentiran!

MADALENA. — Es veritat.

JORDI (enutjat). — Ens sentiran, ens sentiran! Abans se'ns podia haver acudit això!

Per comprar ametlles, m'he quedat sense llapis blau!

MADALENA. — Sí, ves! Jo m'havia de comprar un cartipàs!

LLUÏSETA. — Qualsevol diria que jo no n'havia de fer res dels vint cèntims que hi he posat!

JORDI. — Bé! Bé! Les hem comprades, i cal que ens les mengem.

LLUÏSETA. — Veieu? Les d'ahir, com que les va dur l'àvia, ens les vam poder menjar tan tranquils!

MADALENA. — Ai, sí!

LLUÏSETA. — Si haguéssim esperat diumenge! L'àvia va dir que tornaria a portar-ne d'ametlles.

JORDI. — Sí! Just! Queixa't, ara! Tu vas proposar de comprar-les. (Pausa.) Doncs, mira, ara cal que pensis la manera de poder-nos-les menjar sense que ens sentin.

LLUÏSETA. — Això rai! Empassa-te-les amb clofolla i tot!

JORDI. — Oidà! No se m'havia acudit. (*Volent n'hi posar una a la boca.*) Veiam; de primer, empassa-te-la tu.

LLUÏSETA (*crisant i forcejant*). — Mare! Mare!

MADALENA. — Jordi! Deixa-la! (*Volent interposar-se entre ells.*)

JORDI. — Per què m'aconsella, doncs! (*Llicauen les ametlles a terra.*)

MADALENA. — Veus, Jordi? Ara sí que deuen haver-ho sentit.

LLUÏSETA. — Mare! Mare! (*Es desempellega del nen i fuig per la porta.*)

JORDI. — Prou que ajustarem comptes més tard!

MADALENA. — Collim les ametlles, Jordi! Ajuda'm!

SENYORA ROSA (*entrant*). — Què li has fet a la nena? Sents, Jordi? (*A la Lluïseta.*) Entra. (*La Lluïseta resta fora.*) Què són aquestes ametlles? D'on les heu tret?

JORDI. — Ha estat la Lluïseta!

SENYORA ROSA. — La Lluïseta? Nena, entra.

LLUÏSETA (*des de la porta*). — Que no, mare. Ha estat En Jordi.

SENYORA ROSA. — En què quedem? Tu, Madalena, qui ha estat?

MADALENA (*confusa*). — Mare! Perdoni'ns! No hi tornarem més.

SENYORA ROSA. — Bé, acabem! Què heu fet? (*Pausa. Ells no contesten.*) Ah! Ja ho entenc. Us heu comprat ametlles. Però, per què us barallàveu? (*S'asseu.*)

MADALENA. — Perquè... Perquè no sabíem com menjar-nos-les sense fer soroll. Com que són tan fortes!...

LLUÏSETA. — I En Jordi volia fer-me-les empassar senceres.

JORDI. — No sabíem on amagar-nos.

SENYORA ROSA. — Us volíeu amagar per por que us sentissin. Així ja sabíeu que féieu una cosa que no s'havia de fer, i creieu que només calia evitar que el pare i la mare ho sabessin. Podíeu haver-vos amagat sota terra i, qui més us pot castigar, us hauria vist. Ja ho sabeu que, del cel estant, el bon Jesús tot ho sap: no sols el què fem, sinó també el quèensem. A ell sí que no podeu amagar-li les vostres malifetes.

LLUÏSETA. — Maie! No hi tornaré més! (*Pausa. Plorosa.*) Jo vaig proposar de comprar-ne amb cèntims que havíem demanat per altres coses.

SENYORA ROSA. — Vaja, vaja. No ploris. Això és una petita cosa. Però recordeu sempre, sobretot quan se us acudin co-

ses que vosaltres ja sabeu que no s'han de fer, que, si bé podreu amagar-ho a tothom, Déu tot ho sabrà. No recordeu que el catecisme diu: «Déu està per tot?»

MADALENA. — Sí, mare. No hi tornaré mai més.

JORDI. — Jo tampoc, mare.

LLUÏSETA. — Ens perdona, mare?

SENYORA ROSA. — Sí, fillets. (*Aixecant-se.*)

Ara, colliu les ametlles i podeu menjar-vos-les, si voleu.

MADALENA. — Mare; ens permet que les donem als nens de la portera? Ja que ens les hem comprades sense consentiment, més val que les donem. Jo, així me'n recordaré més.

JORDI. — Ja està dit!

SENYORA ROSA. — Bé, doncs, doneu-les. (*Pausa.*) I, ja que sou tan bons minyons i esteu ben penedit, jo us compraré, avui mateix, el doble d'ametlles que ara teniu.

JORDI. — Gràcies, mare!

MADALENA. — Sí, gràcies!

LLUÏSETA. — Un petó, mare! (*Tots tres se li tiren al coll*)

VICTÒRIA DELCLÒS

ADVERTIMENTS

Amb el fullletí del número vinent s'acabarà la publicació de la notabilíssima i interessant novel·la de Na Montserrat Puigmal, **EL PENJOLL D'OR** que tant franca acollida ha tingut entre els mainadistes.

Seguirà a **EL PENJOLL D'OR**, la captivadora i emocionant narració de Mossèn Lluís G. Pla

Les històries d'Oncle Scrooge

de la qual en repartirem cinc plecs abans de començar **EL PENJOLL D'OR** i que tinguerem de suspendre per no haver-nos arribat a temps la resta de l'original.

Des de la setmana entrant, i acabada la tercera dotzena de **Contes**, suspendrem la publicació dels mateixos, augmentant en quatre planas **LA MAINADA**, per tal de poder donar lloc a les noves seccions que implantarem amb motiu de les reformes que anem preparant i que milloraran en tots sentits el nostre periòdic.

— Apa, lleva't, que ja és hora d'anar al despatx!
 — Quina manera té de destorbar! Justament ara somiava que ja hi era i estava treballant com un negre!

AGNÈS

N'AGNÈS, la neta de l'avi Tem, té una veu que posseeix l'encís d'embadalir als pescadors que l'escolten, allargassats damunt la sorra i amb el cor finament bategant.

La cançó de l'ona s'hi ajunta a meravella, fonent-se amb la melodia fresca de les cançons que parlen de mariners enyorosos i donzelles filadores que esperen els prínceps dels països blaus, de l'ensomni i la quimera.

Quan la barca de l'avi Tem torna de mar endins amb la vela estesa, com una ala oberta, la veu de N'Agnès ve per damunt el bressoleig de les ones amarada de frescors divines. «— Ohé, l'avi! Quina abraçada més forta que us guardo!»

I en saltar en terra, l'avi Tem es fet presoner dins l'abraçada tebiona de la neta estimada. I amb el foc dels llavis, savis de manyagueries, la sang del vell recobra per breus instants aquella cremor

dels joiosos temps de la seva joventut.

El dia s'ha aixecat rúfol i malcarat. Les ones s'inflen cada vegada més, rompent força lluny de la platja amb udols que retrunyien feridors dins del cor blanc de la petita Agnès.

L'avi Tem va sortir la nit passada a sardinals i encara no ha tornat. Les velles de la vila proven d'aconsolar a l'afligida minyoneta.

— No siguis així, galindaina; l'avi Tem, a hores d'ara ja deu ésser en terra, — li va dient l'àvia de Cà'n Gussioles, tot amoixant-li el caparró.

El consol humà no és prou viu per la pobreta Agnès. Deseixint-se de les manyagueries de l'àvia Gussioles, ha entrat a dintre casa seva. I, flectint els genolls davant la imatge de la Mare de Déu del Carme, ha aixecat una pregària vivíssima a la reina de mars i terres.

Mes la Verge no sembla pas escoltar-la. De cop i volta, amb un impuls inexplicable per la seva animeta senzilla, una cançó ha brollat dels seus llavis:

Que quan m'arribi
 l'hora suprema,
 reina dels àngels,
 Mare de Déu,

feu que jo vegi
 la vostra cara,
 Verge adorada
 del Montserrat.

La petita Agnès sent que el cor li colpeja fortament el pit. Somia? Oh! No, no! La Verge escolta la seva pregària alada.

N'Agnès ha caigut desmaiada als peus de la Verge. L'emoció ha estat massa forta. En tornar en sí, ¡quina meravella! La mar ja no udola tan feréstegament. I, sortint a la finestra, ha exclamat, boja d'alegria:

— Gràcies, mareta meva!

Pels volts de migdia la barca de l'avi Tem ha tocat en terra. L'abraçada de la petita Agnès ha fet cruixir els ossos de l'avi ferreny. El bes... el bes li ha abrusat les galtes.

LLUÍS VANCELLS UBACH

DES DEL BALCÓ

TARDA DE DIUMENGE
A L'EIXAMPLE

*Silenciosa quietud
en el carrè endiumenjat,
trencada només pel córrer
d'un cotxe per l'empedrat,
el qual està exempt de pots
perquè el vent l'ha netejat.*

*Cel blau. Estries de plom
cap el cantó de ponent.
Part d'amunt, prop dels terrats,
el sol encar és vivent.*

*Just allí, en el quart pis,
surt una vella al balcó,
i amb una mà fent ventalla
s'està amaranant de claró.*

*Broten els arbres, colpits
per l'eina del destrallé,
amb uns puntets de maragda
que no els escauen gens bé.*

*Passa un auto radiant.
Passa un frare, i un soldat,
i una senyora molt grossa
amb el rostre maquillat.*

*Trota un cavall fansarró,
a l'aire crinera i coll:
(duent gomes a les llantes,
el cotxe no fa soroll.)*

*Passa una vella velleta
i unes minyones mudades.
Toca el campanar proper
i vibren cinc batallades.*

*Una bomba de color,
sota la bomba un infant.
L'infant conduït per l'àvia,
qui camina ranquejant.*

*Més amunt, cap el xamfrà,
se senten crits de xicalla
que amb una pilota als peus
han armat una batalla.*

— Em sembla que aquesta cara de bon noi, la fas perquè et deixi oberta la porta del rebost...

*Brunz per l'aire un orenell
i vola d'ací d'allà
amb aquella bogeria
de tan bon encomandà.*

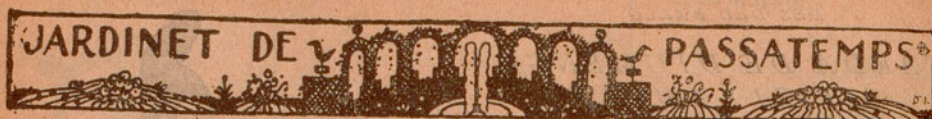
*Passen cinc noies molt maques,
que parlen i riuen alt,
i una porta un vestit rosa
i una altra el duu blau-cobalt,
i l'altra, matinerota,
com si el bon temps fos segü,
va feta un pom de flors fresques
i llueix el braç tot nu...*

*Cau la tarda tot de pressa.
Ponent s'ha anat ennegrint.
Sota nostre, unes esteles
elèctriques van sorgint.*

*El carrè es va tornant blau
mentre va caient el sol.*

*Hi ha, al xamfrà, soroll de vidres.
Interiorment, em dic: «Goll!»*

PERE D'ORDAL

ENDEVINALLES

LOGOGRAF NUMERIC, per M. CARDONA

1	2	3	4	5	6	7	Nom d'home
4	2	7	4	3	2		Figura geomètrica
1	2	7	4	2			Nom de dona
1	5	7	6				Temps de verb
	7	2	5				A Madrid
		6	7				Metall
			5				Vocal

ROMBO, per JORDI RALL

.....

Substituir els punts per lletres, de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, tots hi estem, nom d'home, en el mar, consonant.

TRIANGLE SIL·LABIC, JOAN QUERALTÓ

.....

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: nom d'home, poble català, negació.

XARADA, per PAQUITA SAMPONS

Invertida la *segona*,
 tindràs lloc que molt bo dóna;
 la *primera* és musical,
 i és bell objecte el *total*.

TARGETA, per F. B. P.

T. Mora

Manlla

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el títol d'un drama catalana.

JOC DE LLETRES, per ERREGÉS

— Mentre 123456 el tomàtec, vaig volguer 613452 aigua a l'olla i em vaig cremar.

CONVERSA, per INCONEGUT

— On vas tan de pressa, Ramon?
 — A casa de la meua àvia, que és el seu sant.
 — Com es diu?
 — Jo mateix t'ho acabo de dir.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Pierola. — Al rombo: M, duc, Murat, cap, t. — Al triangle sil·làbic: Corona, Roseta, Natali. — A la xarada: Escala. — A la targeta: La dona que se'n va de casa. — Al jeroglífic: Contrabaix. — A la conversa: Moncada.

Correspondència de LA MAINADA

Dels treballs amb què hem estat favoreïts durant la setmana pels nostres benivolents col·laboradors, seran aprofitats els de *Gazeta*, Carles de M., A. T. M., Eusebi Rodríguez, Santa, Jordi Manellic i Estrella. Els demés, per causes enutjoses de consignar, van al cove!

Salutacions!

EL SECRETARI

El trenca-closques n.º 16

Com sigui que aquesta setmana hem rebut encara preteses solucions al trenca-closques n.º 16, ajornem fins el número vinent publicar la solució exacta del mateix.

Els eixerits endevinaires

Han encertat part de les endevinalles publicades en el número 96, els eixerits mainadistes Guillem i Montserrat Formiguera, Rogell Sánchez, Albert Baldà Amat, Josefa Ferrater, Joan Queraltó, Domènec i Tomàs Freixinet, i Pepeta, Maria i Elma Prió.

El nostre suplement

Juntament amb aquest número, els mainadistes rebran el catorzè plec de la novel·la **EL PENJOLL D'OR**, escrita per MONTSERRAT PUIGAL i il·lustrada per R. MIRET, i el conte **EL CAÇADOR D'ISARDS**, original de ANTOLÍ TARRATS i MAYOLA, amb coberta dibuixada per AGUILERA.

A. Artis, imp. - Vich, 16 - Tel. 1471 G. - Barcelona

ENQUADERNACIÓ EN TELA
DEL SEGON ANY DE

LA MAINADA

Els 52 números del nostre periòdic, publicats durant l'any passat, reunits i relligats, formen un formós volum que no pot mancar en la biblioteca de cap mainadista. - Presentant els números en bon estat, s'entregarà el volum mitjançant el pagament de 2'50 pessetes

Tenim també col·leccions enquadernades del volum de l'any 1921

Aiximateix recordem que podem servir immediatament volums relligats de **Jovita** i de la **Primera i Segona Dotzena de Contes de LA MAINADA**, presentant els plec corresponents i l'import de les enquadernacions respectives

Vich, 16 - Via Laietana, 42, entressol
BARCELONA

Putxinel·lis "MIRIA"

Rosselló, 206, davant Frontó Comtal

Diumenge, dia 22 d'abril, de 5 a 7 tarda

1.ª ELS PRETENDENTS

2.ª GENT DE MAR

3.ª L'HOSTALER

Ball - Urbano - Dimoni

BALL DEL TURURUT

SORTEIG DE 4 JOGUINES

Dilluns, dia 23

Gran Festa Nacional-Diada de Sant Jordi

1.ª En Patufet i La Laieta

2.ª UN BON NOI

3.ª NO VAL A BADAR

SORTEIG DE QUATRE JOGUINES

Obsequis als senyors concurrents

Flors a les dames - Joguines als infants

Gran ball dels platerets

Entrada i seient numerat, UNA pesseta

MAINADISTES:

Orneu la vostra casa amb el magnífic bibelot policromat

La Nena de LA MAINADA

Preu: **2'50 ptes.** De venda als principals establiments d'objectes d'art i en les nostres oficines: **Vich, 16**

Obra nova, que tots els nois catalans haurien de llegir

Les Tombes Flamejants

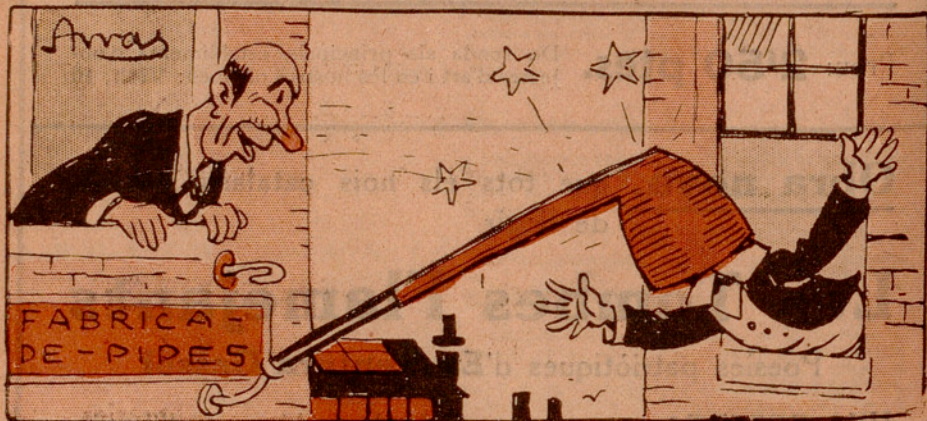
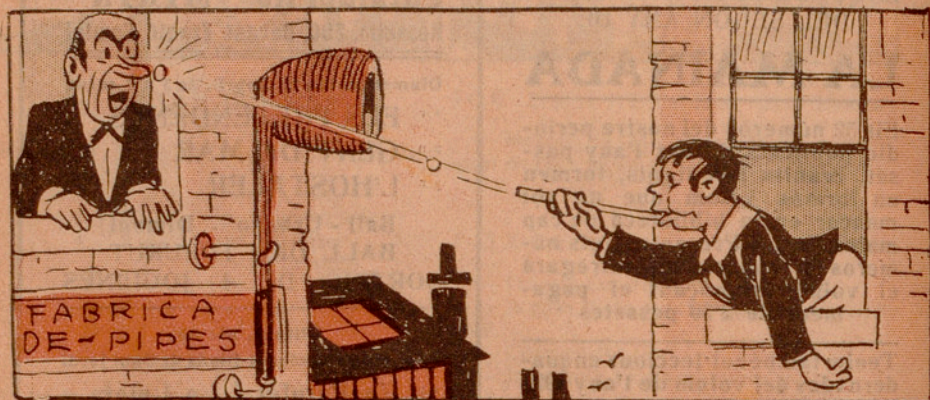
Poesies patriòtiques d'En Ventura Gassol

UNA PESSETA

Venda en kioscos i llibreries

Agraïem que en dirigir-se als anunciants, s'esmenti LA MAINADA

L'EMPIPADOR «EMPIPAT»

HISTORIETA MUDA